

Oddbjørn Blindheim håper å få mer tid til jazzen etter hvert.

CD-en «Horace Hello» består av Horace Silver-melodier, arrangert at Oddbjørn Blindheim, og en egenkomponert hyllest til jazzlegenden Silver. Trioens rytmeseksjon består av bror Svein Olav Blindheim på bass og Håkon Mjåset Johansen på trommer, begge profesjonelle musikere. Helgheim skriver blant annet: «Slik eg opplever pianospelet til Blindheim, står det glimrande til Silvers komposisjoner, som har en egen logikk i seg. Få kan som Silver få ein låt til å høyres «riktig» ut, og Blindheims pianospel har i seg dette veldefinerte som ikkje strevar etter det ekvilibristiske, men det rette.»

Mottakelsen var god over alt, og etter utgivelsen i England, ble CD-en rangert blant de 10 beste utgivelsene det året av Jazz Journal International. Slikt fører til etterspørsel, og det ble en del konserter i kjølvannet av plateutgivelsen. CD-en ble også utgitt i Japan, og da var det like før trioen la ut på Japan-turné. Men det ble visst i meste laget, så tilbudet ble avslått. – Eg står framleis her i Fosnavåg med begge føtene trygt planta i munngolvet. Og har det svært så godt med det, sier han.

REISER LIKEVEL • Flere ganger i året legger han likevel ut på reiser – helst i faglig ærende. Han abonnerer på

Fortsetter på side 494

Fosnavåg – en by ved havet

Mange veier kan føre til Fosnavåg, men for å komme fram det siste stykket, må du i båt. Selv kjørte vi via Åndalsnes, Ørskogfjellet og nesten til Ålesund før vi satte kursen mot fergestedet Sulesund. Derfra går det ferge til Hareid, og når du har forsert Hareidlandet og er kommet til Gurskøy, nærmer du deg Fosnavåg som er kommunesenter i øykommunen Herøy, og fikk bystatus for en ti år tilbake. Seks av de åtte øyene er forbundet med bruer.

Vi var heldige med været. Det var den dagen våren kom til både Østlandet og Nordvestlandet – skinnende sol, museører på bjørkene og stadig grønnere og grønnere jo lenger nord i landet vi kom. Da vi passerte den siste brua før vi nådde destinasjonen Fosnavåg, var det et praktfull skue ut Herøyfjorden.

Så gikk turen gjennom tettbygd strøk, og til slutt havnet vi i en tettbebyggelse som viste seg å være selve byen. Her må tomteprisen være høy, for husene lå tett i tett. Mange nybygde, og det var lite å se til opprinnelig arkitektur. Med andre ord – her kan ikke byggeskikkutvalget ha vært særlig aktivt. Og hvor var sjøen? Det viste seg at vi hadde vært heldige med overnattingssted. Hotell Neptun hadde rom med sjøutsikt. Det ligger ved den såkalte «Vågs-plassen» som går helt ned til sjøen. Innviet som festplass for en del år tilbake, men til daglig fungerer den som parkeringsplass. Og byens Meny-butikk ligger som en gedigen mur mot sjøen på den ene siden av plassen. En forklaring kan være at bygningen tidligere huset en fiskeribedrift som gikk konkurs.

Herøy er likevel fortsatt en fiskerikommune, og blant de fiskerikommune-

nene som klarer seg bra. Næringslivet omfatter også virksomhet innen olje og offshore, blant annet finner vi flere store og ekspansive supplybåt-rederier her.

Heldigvis blir noe av fisken igjen i Fosnavåg. Intervjuobjektet inviterte på middag på Maki – en fiskerestaurant som er et navn også utenfor kommunens grenser. Det ble et vakkert og vel-smakende måltid med både scampi, blåskjell og lysing. Og mye interessant informasjon om fiske, næringsliv og tustnistnæring fra den entusiastiske og idérike innehaveren av Maki, Ole-Johnny Hjelmeseth.

Og Ole-Johnny skaffet oss båtskyss neste morgen ut til Flåvær, et tidligere handelssted og fiskerisamfunn. Da aktiviteten var som størst, kunne det være opptil 1 000 mennesker i arbeid her ute. Vi ble satt i land på øya Torvholmen, nå eid av en hotelleier fra Venabygd i Gudbrandsdalen. Han var hjertelig til stede sammen med et arbeidslag som var i gang med både restaurering av hus og med fiske. Vår skysskar er vaktmester på Torvholmen og viste rundt fra kjeller til loft i et sjarmerende hus der man kan leie seg inn, enten det dreier seg om familieferie eller bedriftsopphold. Som restauranteieren hadde forklart oss kvelden før – det er bare å fly til Vigra, og så blir man hentet av hurtigbåt og svippet ut til Flåvær.

Tilbake i Fosnavåg var det et «must» å ta turen ut til Runde for å bestige fuglefjellet. Vi tok nærmeste utsiktspunkt – en halv time opp og en halv time ned. Og så: Farvel Fosnavåg! Oppholdet frister til gjensitt.